

indenfor Sognemenigheden. Der kan saaledes danne sig flere Smaamenigheder indenfor den samme Sognemenighed, og alle gaae de ud paa at udvide sig og alle gaae de ved denne Udvidelse ud paa at sprænge den oprindelige Sognemenighed. Det er dette Punkt, som forekommer mig at være det farlige; det er dette Punkt, jeg afgjort vilde have modsat mig, dersom det var fremkommet som Forforslag; det er dette Punkt, som det vilde være mig høist piinligt at maatte gaae ind paa, idet jeg ved at antage denne lille Lov tillige bifalder den kongelige Anordning. Den høitærede Minister kunde maastee svare mig, at der behøves ikke mit Bifald til en kongelig Anordning. Min Mening er ogsaa kun, at jeg vilde være aldeles ubeelagtig i paa nogen Maade at befordre denne, da den indeholder dette Punkt, hvorved Altergang er tilladt, hvorved det er tilladt at danne Smaamenigheder indenfor Sognemenighederne, Smaamenigheder, som med deres naturlige Tendents til at udvide sig, nødvendigvis tilsidst ville sprænge Sognemenigheden. Der er derfor saa store Betænkkeligheder forbundne med denne lille Lov, at jeg ligesom en foregaaende æret Taler (W. Christensen) antager, at den nødvendigvis bør gjøres til Gjenstand for Overveielse af et Udvalg, hvorved det tillige bliver muligt imidlertid at erfare, hvad det andet Thing vil gjøre, om det vil fortsætte Sagen som Lovbehandling eller vil lade den falde hen og akqviescere ved den kongelige Anordning. Dette vilde have betydelig Indflydelse, troer jeg, ogsaa paa hvad der bliver afgjort i dette Thing.

**Ministeren for Kirke- og Under-
viisningsvæsenet:** Den ærede næstsidste Taler er jo i det Væsentlige enig med mig med Hensyn til Grændserne for den administrative Myndighed, og han er enig i, at Grændsen ikke er overstreden ved Udstedelsen af den allershøieste Anordning af 2den Octbr. d. A. Derimod er han ikke ganske tilfreds med min Begrundelse deraf. Jeg skal ikke videre dvæle derved; jeg skal kun bemærke, at Sagens Betydning dog virkelig har en ikke ringe Vægt i Tilfælde af Tvivl om, hvorvidt Noget skal gjøres til Gjenstand for Lovgivningsvirksom-

hed, eller hvorvidt Administrationen kan tage Beslutning derom. I det Mindste er det en Regel, som jeg for mit Vedkommende ikke sjældent har haft Leilighed til at følge. Jeg anseer saaledes Regjeringen for bemyndiget til at afhænde faste Eiendomme, som den er i Besiddelse af, naar det ikke er Domainer, hvilke udtrykkeligt ere undtagne i Grundloven, men desuagtet har jeg, naar der har været Tale om Eiendomme af meget betydeligt Omfang, med den lovgivende Magts Samtykke henvendt mig til den og søgt dens Approbation, naar jeg har ønsket mig bemyndiget til at sælge. Jeg vil give den ærede Landssthingsmand Ret i, at naar det er fuldkommen klart, at Sagens Afgjørelse ligger paa det ene eller andet Sted, saa kommer Sagens Vigtighed ikke i Betragtning; men er den af en noget mere tvivlsom Beskaffenhed, saa vil dens Vigtighed og Omfang træde frem som et Moment og faae sin Betydning, thi vi maae jo erindre, at den lovgivende Magt er ikke blot lovgivende, men tillige udøver en Paavirkning paa Administrationen gennem de aarlige Bevillinger. Et Spørgsmaalet om Afbenyttelsen af en Kirke henhører under Administrationen, at ligesom denne kan tillade, at en Kirke afbenyttes f. Ex. til en Concert, i hvilken Henseende der endog er bestemte Regler, kan den ogsaa bestemme, at en Kirke ikke maa afbenyttes til det eller det Døremed, at den kan bestemme, at lærde Skoler kunne benyttes til det eller det Brug, at den i det Hele kan træffe Bestemmelse om Afbenyttelsen af saadanne offentlige Bygninger, det er for mig aldeles indlysende og hævet over al Tvivl. Den ærede Landssthingsmand havde ønsket, at der her var brugt en Beskjendtgjørelse istedetfor en Anordning. Jeg skal nu villig indrømme ham, at dette Navn vilde have været i større Samklang med, hvad der sædvanligt er brugt, skjøndt der igrigt bruges en Mængde forskjellige Benævnelser, som aabent Brev, Patent, Budskab o. s. v. om saadanne almindelige administrative Bestemmelser; men jeg finder dog, at naar en saadan administrativ Bestemmelse har en vis almindelig Karakter, saa er det korrektest, at den netop bærer Navnet Anordning. Den ærede Landssthingsmand maa ikke see en Grund til at undgaae dette Navn